

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודת רעוא דרעוין

פרשת שמיני

בעיר מאנסי יצ"ו

שנת תשס"ח לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון תק"ו

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

פרשת שמיני

שהמשכן יתקדש בהשראת כבודי
בתוכו, ולמה נזיאו מפשטו לומר
ונקדש 'צמכודי'.

וגראדה דהנה חטאו של נדב
ואזיהוא אינו מצואר
להדיא בקרא, וצמדרש תנחומא
(בהעלותך טו) אמרו, כי מנינו צמתן
תורה, ויראו את אלקי ישראל וגו',
ואל אזילי בני ישראל לא שלח ידו,
ויחזו את האלקים ויאכלו וישתו
(שמות כד-י), וכי אכילה שתיה היה
שם, משל למה הדבר דומה, לעבד
שהיה משמר את רצו ופרנסתו
צידו, והוא נושך ממנו, כך הקלו
את ראשם כאוכלים ושותים, והיו
ראויין להשרף באותה שעה הזקנים
ונדב ואזיהוא, ומפני שהיה מתן
תורה חציב לפני הקב"ה, לפיכך לא
רצה הקב"ה לפגוע בהם צו ציוס
לעשות פרעה בהם, הדא הוא
דכתיב ואל אזילי בני ישראל לא

ויאמר משה אל אהרן, הוא אשר
דבר ה' לאמר, בקרוצי
אקדש, ועל פני כל העם אכבד,
וידוס אהרן (י-ג). וצרש"י היכן
דבר, ונועדתי שמה לבני ישראל
ונקדש צכודי (שמות כט-מג), אל
תקרי צכודי אלל צמכודי. אמר לו
משה לאהרן, אהרן אחי, יודע הייתי
שיתקדש הבית צמיודעיו של מקום,
והייתי סבור או צי או צך, עכשיו
רואה אני שהם גדולים ממני וממך
(ויק"ר יצ-צ) ע"כ. ויש להבין הכוונה
צזה, כי צשלמא מה שמתקדש
צמיחת צדיקים שמו של הקצ"ה
שפיר מוצן, שצעת שהקצ"ה עושה
דין צדיקים מתירא ומתעלה
ומתקלס, וכן הוא אומר (תהלים
סח-לו) נורא אלקים ממקדשיך, אל
תקרי ממקדשיך אלל ממקודשיך
(וצחים קטו:), אלל צמה נתקדש
'הבית', צמיודעיו של מקום. ועוד
הלל ה' אמר רק ונקדש 'צכודי',

ולפנים לקדשי קדשים (המקום המקודש שצעולם), אז היתה קדושה עצומה למטה, ונשפעה למטה שפע מלמעלה בכל המושגים.

ולבן כמו שצבצביו נשערה מאד, וצנפץ נעלה ניכר גם פגם

קטן, כן הוא גם 'צשנה' וצומן, ישנם זמנים קדושים ונעלים, אשר בהם יש ליזהר ביותר גם על דברים דקים. ועל זה אמרו (שבת קיג): שלא יהא דיבורך של שבת כדיבורך של חול, ופירשו בו, שגם הדיבורי תורה ותפלה שלך בשבת לא יהיו כמו צימות החול, אלא בהרגשה מיוחדת. ומצינו בעמי הארץ שאין מויליין בשבת דבר שקר מפייהם, דאימת שבת עליהם (ירושלמי דמאי ד-א). ומבואר בפוסקים (או"ח סימן תרג) בשם הירושלמי, דאף מי שאינו נזהר מפת עכו"ם, בעשרת ימי תשובה צריך ליזהר ע"כ. הרי שצימים נעלים יש לפרוש גם מדברים שעושה בשאר ימות החול.

ובמו כן הוא גם 'צעולם', בכל מקום מקודש צריך להתנהג בקדושה יתירה, וכמו שאמר ה' למשה, של נעליך מעל רגליך, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת

שלח ידו, מכלל שהיו ראויים להשתלח יד ע"כ. אמנם אחתי צריך ביאור, למה המתין ה' להענישם צעידן חדוה, צעת חנוכת המשכן, שהיתה שמחה לפניו ית"ש כיום שנבראו בו שמים וארץ (מגילה י:).

וגראה כי צודאי היה חטאם רק פגם דק לפי גודל מעלתם, על דרך שאמרו חז"ל (בבא קמא נ:). שהקצ"ה מדקדק עם חסידיו אפילו כחוט השערה שנאמר (תהלים נ-א) וסצביו [צדיקים הדצקים צו] נשערה מאד [לשון חוט השערה] ע"כ. ולכן היה התנהגותם אז נחשב לחטא. וידוע דכל דבר יש צעולם וצשנה וצנפץ (ספר יצירה פ"ד). ועל דרך שמצינו בקדושה, יש נפש קדוש, וישנם זמני קדוש, שצמות וימים טובים, ויש קדושה צעולם, שארץ ישראל נתקדשה בעשר קדושות (כלים א-ו). וכאשר מתקצנים יחד כל השלשה סוגים הללו, אז הקדושה עצומה ומופלגת מאד. וכאשר נכנס אהרן קדוש ה', שנאמר עליו (דברי הימים א כג-ג) ויצדל אהרן להקדישו קדש קדשים (הרי נפש קדוש), כיום הכיפורים (יום המקודש שצשנה), לפני

עטרות (רש"י ט-ה), והיה דומה אותה יום צמעלות, כמו היום שחטאו בהן מאז, וכאשר אירע להם אז חטא, פגעה בהם מדת הדין ונשרפו.

ובזה יש להבין מה דאיתא בזוהר הק' (פ' פנחס ר"ז). דנשמותיהם של נדב ואציהוא נתעברו בפנחס, ועל ידי זה 'פנחס' בן אלעזר' נעשה 'בן אהרן הכהן' (במדבר כה-יא) ע"ש. ובתכלת מרדכי כתב לרמוז במה שאמר אלישע לאליהו, ויהי נא פי שנים ברומך אלי וגו' (מלכים ב-ט), כי פנחס זה אליהו (פרקי דרבי אליעזר פרק כט), ובאליהו היה גם הכוחות של נדב ואציהוא, ועל זה ציקש שיהא לו גם כוחותיהם של השנים, נדב ואציהוא, וזהו ויהי נא פי שנים וגו', נ"א ר"ת נ'דב א'ציהוא ע"ש. ולכאורה יש להבין למה נתעברו נשמותיהם בפנחס דייקא.

ו**נראה** דבהיות שהחטא של נדב ואציהוא היתה בזמן התגלות השכינה למטה, הן במתן תורה, והן בחנוכת המשכן, על כן גם התיקון צריכה להיות באופן כזה, והתגלות כזה אין עוד בארץ,

קודש הוא (שמות ג-ה). והחטא באדמת קודש חמור יותר משאר מקומות, וכמו שאמר הכתוב (ויקרא יח-כה) ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה, ואינו דומה חוטא בפלטין של מלך להחוטא חונה לה. ומכל שכן חטא במקום שנתקדש עוד יותר, כגון ירושלים והר הבית ובית המקדש. וכמו כן יש להתנהג באופן יותר נעלה בצתי כנסיות ובתי מדרשות, שהם מקדש מעט.

והנה במתן תורה, כאשר עמדו אז נדב ואציהוא בהר סיני, הרי נתקבלו שם שלשה סוגי קדושה של עולם שנה נפש, שנתקדש ההר צירידת השכינה, השמרו לכם עלות בהר ונגוע בקצהו, כל הנוגע בהר מות יומת (שמות יט-יג), והיה עת רצון בזמן, יום מתן תורתנו, ונדב ואציהוא היו קדושי א-ל, ולכן גם חטא דקה מן הדקה עשתה רושם, ונסתכלו והליצו ונתחייבו מיתה. והמתין להם ה' כדי שיתקנו זאת, שיתרמי להם עוד הפעם מצב כזה, וישארו בקדושתם ולא יפגמו. ומעמד כזה אירע להם ציוס חנוכת המשכן, שירדה שכינה למטה במשכן ה', והיה יום נעלה, שנטל עשר

שיראו שנתעורר כעת חטאם שהצילו
 צמתן תורה בהשכינה, והיינו משום
 דגם המעמד הזה של חנוכת המשכן
 דומה הוא בכל פרטיה כמו שהיה
 אז צמתן תורה, הרי מזה יתגלה
 לעין כל, שיש כעת צמשכן השראת
 השכינה כמו שהיתה צמתן תורה,
 ומזה יתודע לעיני כל שנתקדש
 הבית. וזה שאמר לו ה', ונועדתי
 לך שמה ונקדש בכבודי, שעל ידי
 השראת כבודי שם תתקדש הבית.
 אך מי מעיד שיש צו השראת
 השכינה, אל תקרי בכבודי אלא
 במכובדי, מזה שיראו שמתו נדב
 ואציהוא צאותו מעמד, שנטלו אז
 חלקם על מה שפגמו כאשר ירדה
 השכינה למטה צמתן תורה, מזה
 ישכילו הכל, שגם צמשכן ירדה
 שכינה, ונתקדש הבית.

ואמר הכתוב, וידום אהרן,
 השמיענו התורה גדול
 נדקתו, שכאשר הגיע לרום מעלתו
 לשמש צכהונה גדולה, וצאותה שעה
 קיבל סטירה כזו מן השמים, שצניו
 הגדולים נדב ואציהוא, שהעיד ה'
 עליהם בקרובי אקדש, והם גדולים
 ממני וממך, יסתלקו מרגע לרגע,
 אף על פי כן קיבל הכל צשמחה,

ואף יוכלו לתקן. אמנם מצניו
 צשמעון הצדיק, דאיתא צגמרא
 (מנחות קט:) שאותה שנה שמת,
 אמר להן שנה זו הוא מת. אמרו
 לו מנין אתה יודע, אמר להן כל
 יום הכיפורים נודמן לי זקן אחד
 לצוש לצניס ונתעטף לצניס, ונכנס
 עמי ויצא עמי, שנה זו נודמן לי
 זקן אחד לצוש שחורים ונתעטף
 שחורים, ונכנס עמי ולא יצא עמי
 וכו' ע"ש. וכתבו התוס' דצירושלמי
 (יומא א-ה) פריך והא כתיב (ויקרא
 טו-יז) וכל אדם לא יהיה צאהל
 מועד, ואפילו מלאכים דכתיב ודמות
 פניהם פני אדם (יחזקאל א-י), ומשני
 דשמא שכינה היתה ע"כ. ואם כן
 הכהן גדול הנכנס לפני לפנים, זכה
 מדי שנה צשנה כשהיה ראוי,
 להתגלות השכינה, שנכנס עמו זקן
 ויצא עמו. ועל כן נתעצרו צפנחס,
 שהוא היה כהן גדול, וצצית ראשון
 ששימשו צו י"ח כהנים גדולים, היו
 כולם מורעו של פנחס (תוס' יומא
 ט.), וצזה צאו נדב ואציהוא
 לתיקונם.

ובצעתה יתצאר שפיר, מה שאמר
 ה' שיתקדש הבית
 צמיודעיו של מקום, והיינו שמה

(בראשית יח-כז) ואנכי עפר ואפר, למשה ולאהרן אמרו (שמות טז-יז) ונחנו מה, לדוד אמר (תהלים כג-יז) ואנכי תולעת ולא איש. אמר רבא גדול שנאמר במשה ואהרן ממה שנאמר באברהם, באברהם כתיב ואנכי עפר ואפר, ואילו במשה ואהרן כתיב ונחנו מה ע"כ. ובפשוטו הכוונה הוא, ששינוי הלשון בענותותם הוא צערך הכמות, שדוד החזיק עצמו על כל פנים לתולעת, ואברהם קטן יותר כעפר ואפר, ומשה ואהרן היו שפלים צעירי עצמם, שלא נחשבו למאומה. ולפי מה שנתבאר יש לומר, כי התולעת, אם כי קטן הוא, מכל מקום יש לו הרגשות, וכואב לו כשמתערין אותו, אלא שותק, ומחזיק כאצו בקרב, ולא נועק ומתרעם. וכן אמר דוד בענותותו, שצכל הנרות שעוזרים עליו אינו מתרעם, ואינו פונה פה ומנפנף, והוא כתולעת, קטן צעירי עצמו, אבל בתוכו מרגיש עלצונו וכאצו, אלא שומע חרפתו ואינו משיב. וגדול מה שנאמר באברהם, ואנכי עפר ואפר, הוא כדומם, אינו מרגיש שום דבר, הוא מרוצה בכל מה שה' רוצה, ושמח גם ביסורים, ולא כואב ולא מנטער בשום דבר.

ולא התרעם על דרכי ה', וכמאמרם חייב אדם לצרף על הרעה כשם שמצרך על הטובה, ולקצלינהו בשמחה (ברכות ס:). והגה"ק מאסטראווא"ע זי"ע פירש צוה, כי הנה ישנם בעולם דומם נומח חי ומדבר, והאדם המדבר יש בו כח הרגשה ביתר משאר הנבראים, וכאשר כואב לו דבר צוכה ונועק ומתרעם. ושאר בעלי חיים גם כן מרגישין כאב ונער, אבל אין להם כח הדיבור להוסיף הרגשתם. וגם הנומח מרגיש ומשתנה כאשר מכין אותו, שהעץ מתייבש, והפרי נרקב, והעלים נבלים. לא כן הוא הדומם, גם כאשר מכין אותו ודורסין עליו, ומגלגלין אותו ממוקום למקום, הוא נשאר צמעמדו כמו שהיה מלפניו, ולא חלי ולא מרגיש, ולא משתנה מראיתו, ולא ניכר עליו שום רושם ממה שעבר עליו. ולמדריגה זו הגיע אהרן הכהן צרוב קדושתו, 'יודם אהרן', הוא היה כמו דומם, שלא עשה עליו שום רושם מיתת שני צניו, ועצד עצודתו את ה', כאלו שני צניו חיים עוד עמו.

והנה אמרו חז"ל (חולין פט:). נתתי גדולה לאברהם, אמר לפני

שמח ציפורים, עד שהיה ראוי שתיאמר פרשת שמיני יין באותו היום על ידו ודפח"ת. ומזה נוכל להבין גדול מדריגתו, שזכה להשראת השכינה צדיצור ה', גם כאשר מתו היה מוטל לפניו ציוס שמחתו, ומזה נבין עד היכן הגיע מדריגת 'ידוס' אהרן, להיות כדומם, שלא יעשה עליו כלל רושם מה שעבר עליו.

ובציינו כינא זה באצרהם אצינו, שנתנסה בנסיון העקידה, ואמר לו ה', קח נא את צנך את יחידך את יצחק והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אומר אליך (בראשית כג-ב), וברש"י הקצ"ה מתהה הצדיקים ואחר כך מגלה להם, וכל זה כדי להרבות שכון (צ"ר נה-ו) ע"כ. אמנם עוד טובא גנוז ציה, כי באמת ענם הנסיון להעלות בנו לעולה, מילתא זותרתא היתה אלל אצרהם, וגם אנשים פשוטים מסרו נפשם ונפש צניהם על קידוש שמו ית', והלא בנו יצחק בלאו הכי הוא תחת ידו של הקצ"ה, שיוכל ללקחו ממנו בכל עת ובכל שעה. אלל עיקר מעלת הנסיון הוא, שעשהו בשמחה וטוב לבב, וישכם אצרהם בצוקר, שהלך בזריות

אמנם גם עפר ואפר יכולים לשצרם ולפררם, ולעשות מדצר גוש דקה מן הדקה. ועל זה אמרו, שגדול מה שנאמר במשה ואהרן, ונחנו מה, שהגיעו למדריגה נשגבה שאין הם מציאות כלל, וגם לשצרם ולפררם אי אפשר, וכל שינוי שעובר עליהם הוא כאלו לא אירע כלל.

אמנם מי יאמר שבאמת הגיע אהרן לידי מדה זו, שקיבל הכל בשמחה, אולי מה שהוא שותק ודומם, זהו מרוב זער שנאסף בקרבו, ומאן מפיס שהוא באמת כדומם, שאינו מרגיש כלל בשום זער, ומקבל הכל בשמחה וטוב לבב. אך דצר זה יש ללמוד, ממנה שקיבל שכר על שתיקתו, שנתייחד עמו הדיצור, שנאמרה לו לצדו פרשת שמיני יין (ויק"ר יג-י). וכתב בחתם סופר (יז). כי הנה אין השכינה שורה מתוך עצבות, אלל מתוך שמחה של מצוה (שבת ל:), ומשה רבינו אף על פי שנדב ואציהוא לא היו בניו, הצטער על מיתת תלמידי חכמים, עד שלא היה ראוי ליחוד הדיצור, שאין השכינה שורה מתוך עצבות. ופירסם ה' עושי מצוה, מדריגתו של אהרן, שהיה האצ

למשל, ליקח כל אחד ממנו דוגמא לעבודת צוראו ית"ש. [שזב ראייתי כן צטיוול צפרדס ח"צ מערכת ה-טו]. ולמדריגה זו הגיע אהרן הכהן, שגם אחרי כל זאת, נתייחד הדיבור אליו, כי היה שרוי צשמחה, לא כן משה שהצטער על מיתת נדיקים הללו.

והנה כהן גדול מקריב גם צאנינות (הוריות יב:), וכמו שנאמר ועל כל נפשות מת לא יצא וגו', ומן המקדש לא יצא וגו' (ויקרא כא-יא). וצספר החינוך (מנוה רסג-רע) כתב לצאר, כי התורה התירה לכהנים להטמא לקרוביהם, כי התורה דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום, ולא רצתה התורה לצער את הכהנים כל כך, צשעה שחס לצבם על אחיהם צשרם שמתו, ולאסור עליהם להתקרב לאהל המת לשפוך רוחם, ולהצביע את נפשם צצכי על המת. אמנם הכהן הגדול הנבדל להיות קדש קדשים, עם היותו צעל גוף, נפשו תשכון תמיד צתוך המשרתים העליונים, על כן לא תחוש התורה עליו להתיר לו טומאה לעולם, ואפילו צקרובים, כמו לכהנים הדייטים דחס רחמנא

לקיים מצות ה'. ולהורות לכל גודל מדריגתו שהוא עושה הכל צאמת לאמיתו מתוך שמחה, לא גילה לו ה' תיכף המקום שנצחר להעלהו שם לעולה, אלא יצא עוד דיבור ה' אליו אחר כך להודיעו, וקח נא את צנך וגו' על אחד ההרים אשר אומר אליך. ואם היה אצרהם שרוי צעצבות וצצער על עקידת יצחק, הרי לא יוכל להתגלות אליו דיבור ה' עוד. ומזה שאנו רואים שהיה צמציאות לצוא אליו דיבור ה', הרי זה מופת חותך שעשהו אצרהם מתוך שמחה, ולכן לא גילה לו מתחלה היכן הוא ההר הנצחר, אלא מתהה הנדיקים ואחר כך מגלה להם, כדי להורות שעושים הכל מתוך שמחה.

ושמעתי לפרש מה שנאמר צשלמה המלך, וידבר שלשת אלפים משל (מלכים א ה-יב), כי תיבות אלו, אשר אומר אליך, מתחילין צג' אלפין, וזהו לימוד מוסר השכל על מעלת מדת השמחה של אצרהם צעבודת ה', גם כאשר נצטוה לעקוד את צנו לעולה. וידבר 'שלשת אלפים' משל, הג' אלפין הללו היה מדבר שלמה

פני כל העם אכזב, שיגיע מזה כבוד ה', שיפה צחר צאהרן וצורעו אחריו, כי הם ראויים למנוח ה' הנוגעת לכהונה, ומן המקדש לא יא.

ובזה יתצאר גם המשך הפרשה, ואת שער החטאת דרש דרש משה והנה שורף, ויקרף על אלעזר וגו' (י-יז), ואהרן השיבו, ותקראנה אותי כאלה ואכלתי חטאת היום, הייטב צעיני ה', וצרש"י אם שמעת בקדשי שעה, אין לך להקל בקדשי דורות (וצחים קא.), ומסיים הכתוב, וישמע משה וייטב צעיני (י-כ). וצרש"י הודה ולא בוש לומר לא שמעתי, אלא כך שמעתי ושכחתי ע"כ. ונראה דאיתא צמדרש רבה (שמות לז-ד) כשאמר הקצ"ה למשה, ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך מתוך בני ישראל לכהנו לי (שמות כח-א), הרע לו למשה וכו' ע"ש. וכמו שפירש צאור החיים הק' ריש פרשתנו, ויהי ציום השמיני וגו' (ט-א), ואמרו חז"ל (מגילה י:) כל מקום שנאמר ויהי אינו אלא לשון נער, שהכתוב יגיד נערו של משה, כי ראה גדולתו וגדולת זרעו ציד אהרן וצניו, ונצטער על אשר פרח

עליהם שישפכו נפשם בצית המת כי יחס לצצם על קרוביהם, מה שאינו כן צכהן גדול, כי מרוב צצקות נפשו למעלה יתפשט לגמרי מטבע בני איש, וישכיח מלצו כל עסק העולם הזה הנפסד, ועל חצרת הקרוב לא חצכה נפשו, כי כצר הוא נפרד ממנה צעודנו צחיים עכ"ל. ולמדריגה זו זכה אהרן קדוש ה', ונתצבר צמעשיו כי הוא ראוי לכהונה, כי אין לו טבע הרגשת בני אדם, וצצוקה נפשו למעלה, וכצר נפרד מצניו צחיים חיותו.

ואולי מטעם זה עשה ה' כן, שמתו נדב ואציהוא צעת חינוך הצית, כי לא יתרעמו בני ישראל על מה שנצחר אהרן דייקא, והלא כל העדה כולם קדושים וצתוכס ה' (צמדצ טז-ג), וכטענת קרח ועדתו, על כן הסיב ה' אז מיתת שני צניו הצדיקים, וכולם ראו התנהגותו, אין שמקצב הכל צשמחה, ומזה הודו כולם כי אהרן הוא קדוש ה', אין לו טבעי בני אדם. ואם כי אוהצ שלום ורודף שלום, מחציו ולמטה איש, אצל צעצם נפרד הוא מכל עניי העולם. וזהו שאמר ה', צקרוצי אקדש, ועל

מה עשה ה' ככה, ונראים כפלואים
 בעיני צפר. וכגון מה שלדיק וטוב
 לו ורשע ורע לו, זהו דבר המוזן
 בשכל האדם, כי קן מן הנכון,
 שעובדי ה' יהיה להם כל טוב,
 ושונאי לדיק יאשמו. אבל מה
 שרואים כמה פעמים, לדיק ורע לו
 ורשע וטוב לו, הוא מהדברים
 שאינם מוציאים, וכמו שתמה עליהם
 משה רבינו, ואמר לה', הודיעני נא
 את דרכיך (שמות לג-ג), וכמו
 שאמרו חז"ל (ברכות ז).

אך הענין הוא, כי העולם הזה
 נברא בהתורה הקדושה,
 אסתכל באורייתא וברא עלמא,
 ובראשית ברא אלקים את השמים
 ואת הארץ (א-א), בהתורה שנקראת
 ראשית דרכו (משלי ח-כב), ברא ה'
 את השמים ואת הארץ. וכל מה
 שיש בעולם שורשו הוא מן התורה.
 ובהיות כי בהתורה ישנם חוקים
 ומשפטים, שהמשפטים המה בטעם
 ודעת, לא כן הם החוקים אין
 האדם משיג טעמים ועינים, אבל
 מאמינים אנו כי ה' הנותן התורה
 מציין שורש האדם, ואיך זה נוגע לו
 ולחיותו. כן הוא בהנהגת העולם,
 הדברים שאין הם מוציאים בהשכל

ממנו עוז תפארת כהונת עולם.
 והגם כי עכס מאד בצדקות וצנוה,
 הלא כל לב חי מרגיש וכו' ע"ש.

אמנם כאשר אירע שריפת נדב
 ואציהוא, ומיתתם גרמה
 לער רב למשה דודם, עד שמגודל
 הצער שכח תלמודו, שנלטה מפי
 ה' לשרוף קדשי שעה, ולעומת זה
 אחיו אהרן קדוש ה', מוחו נלול,
 עד שמצין דבר מתוך דבר, לחדש
 מעצמו לחלק בקרבנותיו בין קדשי
 שעה לקדשי דורות, ולא נתבלבלה
 דעתו כלל ממינת שני בניו, אז
 הוטב הדבר בעיני משה מה שצחר
 ה' באהרן לשמש במקדש ה' יותר
 ממנו, כי הוא ראוי יותר לעבודה,
 לקיים מצות כהונה, ומן המקדש לא
 ילא. וזהו שאמר הכתוב, וישמע
 משה, כאשר שמע איך אהרן השיג
 במצב כזה אמינות דיני התורה, אז
 וייטב בעיניו, מה שצחר ה' באהרן,
 כי עד עתה הרע לו למשה, אבל
 כעת הוטב זאת בעיניו, ומגודל
 ענותנותו אמר כי הוא הוא הראוי
 ביותר ממני לשמש בצית ה'.

והנהגה בהנהגת ה' בעולמו, ישנם
 דברים המוציאים לכל, וישנם
 גם מאורעות שאינם מוציאים, על

שלנו שורשם מחוקי התורה, וכמו שאנו מאמינים שחוקי התורה הם טובותינו האמיתית, כן הוא בהנהגת ה' שאין אנו מצינים, היא נפלאה רק מעיינו, אבל מאת ה' היתה זאת שדורש גם כזה טובותינו. ועל דרך שפירש הקול אריה ז"ע הכתוב, אם לא צריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמעתי (ירמיה לג-כה), כי צברית התורה ישנם דברים המוציאים לכל שהם מכונים 'יומם', ועל דרך שאמרו (פסחים 3:) לאור יקום רוצת, אי פשיטא לך מילתא כנהורא ע"ש. וישנם חוקים שאינם מוציאים והם מכונים 'לילה'. ואם לא צריתי יומם ולילה, אם לא היה בהתורה גם לילה, אז חוקות שמים וארץ לא שמתי, לא היה גם בהעולם חוקים ודברים שאינם מוציאים.

להקריב קרצנותיהם ולאכלם באניות, כי זכהני ה' אין אנינות בקרבם, כי מקצלים הכל באהבה וצשמחה. וזהו שאמר משה לאהרן ולצניו, ואכלתם אותם במקום קדוש, כי חקך וחק בניך הוא מאשי ה', כי כן צייתי (י-יג), וצרש"י כי כן צייתי באניות יאכלוה ע"כ. והיינו שאמר להם, כי מה שאירע להם אסון נורא כזה ביום שמחתם וחנוכתם, זהו 'חקך', שורשו מחוקי התורה שאינם מוציאים, וזהו 'חק בניך מאשי ה', מה שאירע לצניך שיצאה אש ותאכל אותם, זהו חוק. וכמו שאתה מקבל כל חוקי ה', כן יש לך לקבל זאת, ולכן גם באניות תאכלוה, כי האניות אינו לכם ליום אבל, כי יש לקבלינהו צשמחה.

וזדהו הענין שקרינו היום צפרשה, ענינה של טהרת פרה אדומה, זאת חקת התורה וגו', ויקחו אליך פרה אדומה וגו' (צמדבר יט-3). כי צענם כל ענין טומאה וטהרה היא חוקה, ויש טומאות קלות שטהרתן במקוה מים, ויש טומאת מת החמורה שטהרתה בחוקת הפרה, אשר עלם פרה אדומה וטהרתה מלצד שהיא

וזדהו עבודת האדם, לצרך על הרעה כשם שמצרך על הטובה, ולקבלינהו צשמחה, להאמין שרק מאתנו נעלם טעמה וסודה, אבל צודאי מה שה' מסבב לנו הוא רק לטובותינו האמיתית, ולקבלם צשמחה כמו שמקבל על עצמו חוקי התורה. ולכן נצטוה אהרן וצניו

חוקה, עוד גם זאת היא חוק בתוך
 חוק, שמטהר טמאים ומטמא
 טהורים, שזה סותר עצמו מינייה
 וביה, שאם הוא דצר המטהר, איך
 היא מטמאת טהורים. ורצה ה'
 להורות לנו בזה, כי טהרת האדם
 מכל סוגי טומאה, הוא רק
 כשמצטל דעתו כליל לה', ועושה
 דברים שאינם מוצנים בשכל וטעם
 ודעת, אלא אלקים הצין דרכה,
 ועושה מה שגזר עליו יוצרו. וזה

להורות וללמד, גם בהנהגת ה' עם
 כל אדם בעולמו, שיטנם מנצים
 שמתנהג עמו ה' באופן שאינו מוצן
 לו בשכלו, ששורשו הוא מחוקי
 התורה שצרא צו עולמו, וכאשר
 מקבל אותו באהבה, זהו טהרתו
 ומיקונו ושלמותו. וכפי מה שיוגדל
 פליאת החוקה הזאת, טהרתו עזומה
 יותר, כפרה אדומה שהיא חוק
 בתוך חוק, שמטהר הטומאות
 החמורות ביותר.

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדבו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הר"ר יצחק בינער נ"ו
לרגל אירוסיו בנו החתן חיים נ"ו
עב"ג בת הר"ר שלום אליעזר פריינד נ"ו

* * *

הר"ר יואל יצחק וועבערמאן נ"ו
לרגל הולדת בתו למזל טוב

* * *

הר"ר שמואל בנימין פאללאק נ"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב